

ker. Kvinden er Mandens Medhjælp, og skal hun kunne udfylde denne Plads, beror det for en Del paa, at hun uddanner og vedbliver som gift Kone med at uddanne sine Aandsevner; hun vil i Samlivet faa Brug for sin Intelligens ikke mindre end for sin ejendommelig trofaste Kærlighed. Medhjælpstillingen er jo nemlig en rig, mangesidig Virksomhed *ved Siden af ikke underordnet* Mandens. Hun skal have økonomiske Gaver, Manden erhverver, men Konen anvender; en uøkonomisk Hustru er Hjemmets Ruin. Hun skal have Forstaaelse af Mandens Gerning og dele hans Interesser, derved fremvokser gensidig Tillid. Hun skal være Børnenes Opdragerinde, vogte baade deres legemlige og aandelige Vel. Hun skal sprede Poesi over Hjemmet, hendes Smag skal frembringe Hygge, dette usynlige Noget, der ligger i Luften og omslutter én saa blødt og varmt. Hun skal have Hjærtets Takt, saa hun forstaar at anslaa den Tone, der faar Sjælenes Strænge til at klinge harmonisk sammen, Mislyde holdes ude, og det bedste voxer frem i hendes Kreds. Hvis Hustruen udfylder sin Medhjælpstilling paa denne Maade, vil Nutidens Ægtemænd erkende gamle Kong Salomons Ord for Ret at være, naar han paastaar, at en Hustru „er en god Ting“. Da han gennem talrige Exempler havde dannet sig en Overbevisning, grundet paa Erfaring, maa hans Ord vel staa til Troende. Der er noget inderlig velgørende ved den gamle Herres korte og knappe Ord, der fremsættes med urokkelig Avtoritet og skærer midt igennem alle forslidte Lignelser og tilbedende Fraser, hvormed forrykte Elskere, saalænge Afsindet varer, søger at ødelægge—den godtroende Kvinde.

Men der er en Ting, som Kvinden og hendes Venner bør kæmpe for at faa indført, nemlig et Vielsesritual, hvis Ordlyd stiller begge Parter lige i Ægteforholdet. Thi, trods den temmelig radikale Beskæring af Rituallet, blev jo „Underdanigheden“ *staaende*; den er i manges Bevidsthed i Følge en omhyggelig vedligeholdt Tradition lige fra Verdens Skabelse bleven betragtet som Ægteskabets Grundpille; men Verden vil saamæn ikke styrte sammen, om den „Pille“ tages bort, og Ægteskabet ikke heller, tværtimod vil der med Underdanigheden fjernes en Anledning til Disharmoni. Man har forsøgt at bortforklare Underdanigheden, men det kan ikke nytte, den er og bliver et Plus i Mandens Favør, og at der ud fra dette Plus kan argumenteres med Næverne, det var jeg Vidne til et Sted, hvor jeg boede, Manden tærskede jævnlig løs paa sin Kone, i sin Vaande kaldte hun en Dag mig til Hjælp, og jeg spurgte ham, hvad hans Kone havde gjort: „Gjort!“ svarede han: „Ingenting sku! — men hun skal være underdanig, skal hun.“ — I et godt Ægteskab vil Underdanigheden blive overflødig, fordi Kærligheden har en inderlig Trang til at erkende en mulig Uret, men denne Kærlighedens Ydmyghed ligger lige nær for begge Parter, og den opnaas aldrig ved Underdanighedens brutale Politimagt, denne vil kun fremkalde Hykleri, Løgn og Bedrag hos den undertrykte Part, og det kan intet Hjem være tjent med.

Signe Larsen.